

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobce: **P. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. „X“, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova (dále jen „magistrát“) ze dne 30. 6. 2016, č. j. „X“. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů ke dni 7. 1. 2016 v evidenční kartě řidiče. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím a postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech tak, že to mělo za důsledek nezákonné rozhodnutí. Žalobce toto upřesnil tím, že namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, a nerespektoval tak odvolací důvody. V souvislosti s tím pak žalobce poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. „X“, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. „X“, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. „X“, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Podobně postupoval i prvoinstanční správní orgán – Městský úřad Písek v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2015, č. j. „X“, kdy odmazal dva záznamy z bodového hodnocení učiněné na základě nezpůsobilých podkladů. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení od příslušných oddělení policie o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou blokovo-řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série HG/2014, č. G 1498901, a blok série GF/2013, č. F 0832677, které nejsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série FC/2013, č. C 1404971, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokovo-řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.
4. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. Žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Dále žalobce uvedl, proč pokutové bloky nejsou dle žalobce způsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, když obecně uvedl, že je to tehdy, pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se přestupce dopustil v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti (což neplyne např. z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci /mimo obec/“ s tím, že mělo být uvedeno konkrétní ustanovení zákona, které bylo porušeno), dále pokud není zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, dále pokud jsou údaje uvedeny nečitelně, kdy nelze zjistit okolnosti přestupku.

5. K jednotlivým výtkám u pokutových bloků pak žalobce uvedl, že pokutový blok ze 7. 1. 2016 obsahuje chybnou právní kvalifikaci (v kolonce § uvedeno „125c/1f3“), vzniká pochybnost o věcné příslušnosti, místu spáchání, popis skutku (mimo jiné „rychlost“) neuvádí porušení povinností přesně dle zákona a je nedostatečný; pokutový blok z 5. 12. 2015 obsahuje chybnou právní kvalifikaci (v kolonce § uvedeno „125c/1f4“), vzniká pochybnost o věcné příslušnosti, místu spáchání, popis skutku (mimo jiné „RJ“) neuvádí porušení povinností přesně dle zákona a je nedostatečný; pokutový blok z 6. 5. 2015 obsahuje chybnou právní kvalifikaci (v kolonce § uvedeno „125c/1f4“), vzniká pochybnost o věcné příslušnosti, místu spáchání, popis skutku (mimo jiné „rychlost“) neuvádí porušení povinností přesně dle zákona a je nedostatečný; pokutový blok z 24. 1. 2013 obsahuje chybnou právní kvalifikaci (v kolonce § uvedeno „125c/1f4“), vzniká pochybnost o věcné příslušnosti, místu spáchání, popis skutku (mimo jiné „R“) neuvádí porušení povinností přesně dle zákona a je nedostatečný. Souhrnně pak dále žalobce namítl, že přestupky nejsou v pokutových blocích označeny konkrétně a individualizovaným jednáním, nejsou tak způsobilými podklady pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče, v tomto směru odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2017-39. Přestupky dle žalobce nejsou konkrétně vymezeny, a nemohou být tak podkladem pro záznam bodů do registru.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí magistrátu i žalovaného vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.
7. Žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a další, s nimiž se neztotožnil. Žalovaný dále zdůraznil, že magistrát postupoval správně, když si poté, co žalobce uplatnil námitky proti opodstatněnosti dosažení 12 bodů, vyžádal kopie předmětných pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě body do registru zaznamenal. Žalovaný poukázal dále na to, že žalobce podal podnět k přezkumnému řízení týkajícímu se dvou pokutových bloků, který byl pro žalobce neúspěšný, neboť sporované pokutové bloky měly všechny náležitosti dle zákona, jak Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

plyne ze sdělení Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina a Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 7. 1. 2016 a 5. 12. 2015, která konstatují, že byly splněny všechny podmínky pro vyřízení věci v blokovém řízení a rozhodnutí zůstávají platná a účinná. V řízení o námitkách nebylo shledáno, že by pokutové bloky byly vydány v rozporu s právními předpisy, popis přestupkového jednání je v pokutových blocích dodatečně přesný a jednoznačný, správní orgán vycházel z konkrétních oznámení o přestupcích a označených pokutových bloků. Dle žalovaného tak magistrát rozhodoval o námitkách na základě platných a pravomocných rozhodnutí, proto rozhodnutí prvního stupně potvrdil. Zápis právních norem na pokutových blocích byl žalovaným shledán v souladu se zákonem a pravidly českého pravopisu. Dále žalovaný ve svém vyjádření doplnil, že žalobce byl dále uznán vinným také pravomocným rozhodnutím Magistrátu města Chomutova č. j. „X“, kterým mu bylo správně ke dni 14. 6. 2013 do registru řidičů zaznamenáno 7 bodů (žalobce byl uznán vinným, že předjížděl vozidlo v případech, ve kterých je to zákonem zakázáno). Následně dne 26. 9. 2014 mu byl správně proveden odečet 4 bodů. K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku. Na všech pokutových blocích jsou pak dle žalovaného zaznamenány všechny údaje správně a srozumitelně včetně správných odkazů na příslušné ustanovení spáchaného přestupku dle zákona o silničním provozu. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 96/2008 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012 a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 11. 1. 2016, č. j. ODSČ-3/B-2016, který byl žalobci doručen dne 14. 1. 2016, oznámil magistrát žalobci, že ke dni 7. 1. 2016 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu; současně doručil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobci také výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 11. 1. 2016 obsahující historii bodového hodnocení žalobce. Dne 21. 1. 2016 podal žalobce námitku proti veškerým záznamům, kterými bylo dosaženo 12 bodů. Magistrát si následně vyžádal kopie pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních a kopii rozhodnutí o přestupku.

11. Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, a dále pravomocné rozhodnutí o přestupku z 29. 5. 2013.
12. Z bloku na pokutu ze dne 24. 1. 2013, série FC/2013, č. C 0945023, na částku 1 000 Kč, soud zjistil, že žalobci jako řidiči motorového vozidla registrační značky „X“ dne 24. 1. 2013 v 8:45 hod. na silnici R 63, 7. kilometr směr SRN, kde byla stanovena rychlost 60 km/h dopravní značkou mimo obec, byla naměřena rychlost 78 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, a tím porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsáného v pokutovém bloku následovně: „§ 4c) z.č. 361/2000 Sb. rychlost 60/81/78 km/h“.
13. Z bloku na pokutu ze dne 6. 5. 2015, série GE/2013, č. E 0101041, na částku 1 000 Kč, soud zjistil, že žalobci jako řidiči motorového vozidla registrační značky „X“ dne 6. 5. 2015 v 8:00 hod. na silnici v ulici Brněnská v obci Březová nad Svitavou, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla naměřena rychlost 62 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsáného v pokutovém bloku následovně: „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb. překročení nejvyšší dov. rychlosti v obci 50 km/h, 50/65/62 km/h“.
14. Z bloku na pokutu ze dne 5. 12. 2015, série JL/2015, č. L 0601970, na částku 500 Kč, soud zjistil, že žalobci jako řidiči motorového vozidla registrační značky „X“ dne 5. 12. 2015 v 10:05 hod. na silnici v ulici Pražská v obci Chomutov u AAA Auto, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla naměřena rychlost 63 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsáného v pokutovém bloku následovně: „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb. překročení rychlosti v obci 50/66/63 km/h“.
15. Z bloku na pokutu ze dne 7. 1. 2016, série GE/2014, č. E 2631428, na částku 1 500 Kč, soud zjistil, že žalobci jako řidiči motorového vozidla registrační značky „X“ dne 7. 1. 2016 v 9:27 hod. na dálnici D1 směr Brno, 91. kilometr, kde byla stanovena nejvyšší rychlost 130 km/h, byla naměřena rychlost 161 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, když současně předjížděl nedovoleně vpravo, a tím porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona, popsáného v pokutovém bloku následovně: „§ 18/3 z.č. 361/2000 Sb. překročení dovolené rychlosti 130/166/161“.
16. Z rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravně správních činností, ze dne 29. 5. 2013 č. j. „X“, které nabylo právní moci dne 14. 6. 2013, vyplynulo, že dne 26. 4. 2013 v 10:30 hod. na silnici 1/7 ve směru od obce Louny, žalobce jako řidič motorového Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vozidla registrační značky „X“předjížděl jiné motorové vozidlo, ačkoliv je to v daném úseku dopravní značkou zakázáno, a tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 téhož zákona, za což mu byla po ústním projednání přestupku dne 29. 5. 2013 rozhodnutím magistrátu města Chomutova uložena pokuta 5 000 Kč a zákaz řízení na dobu 6-ti měsíců s účinností od právní moci rozhodnutí, tj. od 14. 6. 2013. Toto rozhodnutí však žalobce v žalobě ani nenapadal.

17. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií bodového hodnocení. Na to žalobce reagoval podáním, v němž požádal o přerušení řízení z důvodu podaného podnětu k provedení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutí vydanému v blokovém řízení dne 7. 1. 2016. Magistrát řízení přerušil. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina, v případě bloku na pokutu ze dne 7. 1. 2016 shledala, že podmínky pro vyřízení věci v blokovém řízení byly splněny, přezkumné řízení nezahájila a blokovou pokutu nezrušila. Žalobci bylo dále umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na to žalobce reagoval dalším podáním, v němž požádal o přerušení řízení z důvodu podaného podnětu k provedení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutí vydanému v blokovém řízení dne 5. 12. 2015. Magistrát řízení přerušil. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, také v případě bloku na pokutu ze dne 5. 12. 2015 shledala, že podmínky pro vyřízení věci v blokovém řízení byly splněny, přezkumné řízení nezahájila a blokovou pokutu nezrušila. Žalobci bylo dále umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce obecně požádal o přezkoumání způsobilosti podkladů pro záznam bodů. Poté rozhodnutím ze dne 30. 6. 2016, č. j. „X“, Magistrát města Chomutova podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče dosažený ke dni 7. 1. 2016. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. „X“ (a další podobná rozhodnutí v žalobě uvedená), ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a rozhodnutí Městského úřadu Písek. K tomuto rozhodnutí žalovaný na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje i Městského úřadu Písek neztotožňuje, neboť žalovaný vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazy na ustanovení zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, která přestupce porušil. Z doložených kopií pokutových bloků je zřejmé, že jednání je popsáno dostatečně a jednoznačně. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložená rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsoblost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

20. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
21. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

22. V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
23. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010–76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, se Nejvyšší správní soud zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že *„oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“* Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z dalších důkazů.
24. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení dalších žalobních námitek. Žalobce v žalobě svými námitkami zpochybnil záznamy bodů v registru řidičů, které mu byly zaznamenány na základě pokutových bloků ze dne 7. 1. 2016, 5. 12. 2015, 6. 5. 2015 a 24. 1. 2013. Soud shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení.
25. Jak již bylo uvedeno výše, v případě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost, a to za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenamítal a ani soud neshledal, že by takovouto vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda tento podklad obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 7. 1. 2016, 5. 12. 2015, 6. 5. 2015, 24. 1. 2013. Soud prostudoval příslušné pokutové bloky a shledal, že je v nich uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.
27. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“
28. Zdejší soud neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, dostupném na www.nssoud.cz, jakkoli odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů.
29. Přestupková jednání, kterých se žalobce dopustil dne 6. 5. 2015 a 5. 12. 2015, spočívala v porušení povinnosti jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, v pokutovém bloku bylo protiprávní jednání shrnuto slovy: „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb. překročení nejvyšší dov. rychlosti v obci 50 km/h, 50/65/62 km/h“ a „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb. překročení rychlosti v obci 50/66/63 km/h“. Další přestupkové jednání spáchané žalobcem dne 24. 1. 2013 spočívalo v porušení povinnosti jet mimo obec rychlostí stanovenou dopravní značkou nejvýše 60 km/h, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v pokutových blocích bylo protiprávní jednání shrnuto slovy: „§ 4c) z.č. 361/2000 Sb. rychlost 60/81/78 km/h“. Přestupkové jednání, kterého se žalobce dopustil dne 7. 1. 2016, spočívalo v porušení povinnosti jet na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, v pokutových blocích bylo protiprávní jednání shrnuto slovy: „§ 18/3 z.č. 361/2000 Sb. překročení dovolené rychlosti 130/166/161“. Z pokutových bloků ze dne 7. 1. 2016, 5. 12. 2015, 6. 5. 2015, 24. 1. 2013 je tedy zjevné, za jaká přestupková jednání byl žalobce pokutován. Z obsahu pokutových bloků též vyplývá, že žalobce se přestupků dopustil na veřejně přístupných komunikacích

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(viz specifikace místa spáchání: R 63, 7. km směr SRN, v ulici Brněnská v obci Březová nad Svitavou, v ulici Pražská v obci Chomutov u AAA Auto, na dálnici D1 směr Brno, 91. kilometr), a námitka žalobce, že není zjištěné, zda k přestupku došlo na veřejně přístupné komunikaci, nebo na soukromém pozemku, je nedůvodná. V pokutových blocích je uveden i čas spáchání přestupků. Bloky rovněž obsahují odkaz na § 18 odst. 3, odst. 4 či § 4 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, základní popis doby, místa a času spáchání přestupku a všechny bloky obsahují označení přestupku, který byl spáchán, a proto i námitka nesprávné právní kvalifikace obsažené v dotčených pokutových blocích je nedůvodná. Bloky jsou řádně čitelné. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu se pachatel za každý z výše uvedených přestupků přičítou body: dle bloku z 24. 1. 2013 – 2 body, z 6. 5. 2015 – 2 body, z 5. 12. 2015 – 2 body, ze 7. 1. 2016 – 3 body, s přihlédnutím k výše uvedenému správnímu rozhodnutí z 29. 5. 2013 – 7 bodů (a k provedenímu odpočtu 4 bodů ze dne 26. 9. 2014), tj. žalobce ke dni 7. 1. 2016 dosáhl celkem 12 bodů. Dle přílohy zákona o silničním provozu se totiž za jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o více než 5 km/h a méně než 20 km/h v obci nebo o více než 10 km/h a méně než 30 km/h mimo obec zaznamenají v registru řidičů 2 body a za překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o 20 km/h a více v obci nebo o 30 km/h a více mimo obec se zaznamenají v registru řidičů 3 body a za předjíždění vozidla v případech, ve kterých je to zákonem zakázáno, 7 bodů. Žalobci pak byl také správně proveden odečet 4 bodů dle § 123e odst. 1 písm. a) silničního zákona. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že je běžnou praxí správních orgánů uvádět tři číselné údaje ve spojení se slovem rychlost (někdy zkráceno též pouze na „R“ či „rychlost“ či „RJ“), z nichž první představuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření, či označit znění příslušného ustanovení zákona zkratkovitě pomocí znaku lomítka namísto slovního označení odstavce.

30. K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou a účinnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. G 1498901 a F 0832677), soud opakuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě pokutových bloků ze dne 7. 1. 2016, 5. 12. 2015, 6. 5. 2015, 24. 1. 2013 splněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřisluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dostupný na www.nssoud.cz).
32. Zdejší soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách v případě rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 5. 12. 2015 a 7. 1. 2016 pokusil o jejich změnu či odstranění, když podal podněty k zahájení přezkumného řízení. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje a Kraje Vysočina, však u obou podnětů k přezkumnému řízení neshledala důvod k postupu podle § 95 odst. 1 správního řádu a pokutové bloky nezrušila. Tato skutečnost jen dále podporuje závěr, že pokutové bloky vyhovují zákonným požadavkům na daný typ rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že se magistrát i žalovaný projednávanou věcí zabývali dostatečně a vzali v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.
33. K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

34. Lze tedy shrnout, že žalobci bylo za přestupky dle výše uvedených pokutových bloků ze dne 7. 1. 2016, 5. 12. 2015, 6. 5. 2015, 24. 1. 2013 oprávněně připsáno celkem 9 bodů, a žalobce tak celkem ve spojení s předchozím správním rozhodnutím o přestupku a po provedení odečtu čtyř bodů ze dne 26. 9. 2014 shromáždil dvanáct bodů a dosáhl zákonem stanoveného bodového limitu (srov. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro další odečítání bodů dle § 123e silničního zákona). Soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy, na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích (včetně blokových pokut), která jsou způsobitelným podkladem pro záznam bodů. Popis přestupků je tak ve vztahu k překročení rychlosti, jak v obci, tak mimo obec, dostatečný, popis skutků je dostatečný jak ohledně místa, tak času spáchání, bloky jsou čitelné, srozumitelné a přezkoumatelné, právní kvalifikace v nich uvedená je srozumitelná a žalovaný se zabýval v napadeném rozhodnutí všemi odvolacími důvody žalobce. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

105/2017

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)